

Výpisky z memoranda

(verze květen 2012)

Daniel Hradecký

3

Přežiješ pochod smrti, nepřežiješ valčík života.
Především je tu nemoc, která otupuje smysly,
aby přiosťřila smysl.

Zbývá modlení a pití – dvě činnosti,
z nichž jedna je beze smyslu.

Zbývá sáhnout si na dno a holýma rukama
se pod dno podhrábnout.

Zbývá budoucnost jako dokonalý úkryt:
Jen budoucnost nezanechává stopy.

Zbývá postoj:

Ani s proudem, ani proti proudu.

Důvěřovat jen neutralitě pevného břehu.

Tam se usadit, doživotně, čekat na slepotu
a tušit proud.

„Vyslyší Bůh všechny modlitby?“

„Ano... Ale někdy je odpověď ne.“

7

Jsou dny s vadou řeči, dny mimo provoz,
písečné dny, kdy pták mluví německy a ryba mlčí česky,
dny skličující jak nekuřácké pracoviště,
kdy město, odkud pocházíš, je nejedlé a stydí se podepsat,
sluneční hodiny na Lomské ulici se zastavily
a v Lounech tajně umírá prosinec 2006 a Emil Juliš,
v osudovém setkání se sebou samým,
v meditaci bitvou.

Dej do pořádku své knihy, ujasni si,
komu ležíš na srdci, komu v žaludku.
Začni žít tak, aby zachránit tě neznamenal se zničit
a aby láska k tobě nemusela být nepřítel,
atakdale, neboť je tady komorní konec světa,
prorok zániku se nemůže mýlit.

Spaseni budou sice všichni,
nikdo to ale nesmí vědět předem.

10

Zítřek patří hladovým, proto tě učím jíst.
Mysli po soustech a žij tak, aby všechno dopadlo nenápadně.
V pohlaví se nezdržuj, jen projdi dál:
Osud je rodu ženského a mužnost je nuda.
Žij tak, abys nemusel být vtipný.
Měj odvahu k vážnosti. Možná tě to zabije,
ale upokoj se: Každý má právo být nepřipraven.
Bojíš se, to je přirozené, protože panuje démon zábavnosti,
jenže krále je třeba zabít, nasolit a sníst,
dokud je při síle a vidí na cestu;
ve stínu osiřelého trůnu králův šašek
sám si odřeže rolničky.

Žij tak, abys mohl, ale nemusel být nejlepší,
tak, aby film o tobě byl němý a nevadilo to,
a ještě něco:
Miluj svou znásilněnou zemi, panen už bylo dost.

11

Miluj sebe a svou zemi,
kde velice pevně a velice pomalu ví o sobě stromy,
kde luna rozdává své pomatené děti jako kořata,
ale zemi, kde do měst se dá přijít pěšky a po svých z nich i odejít
a její řeky jsou tak akorát, právě na vdávání.

Bedlivě ve své zemi pozoruj lid.
Žije vesměs na švu mezi rubem a lícem,
na hraně drobné mince:
Nikdy nespátří pannu, nepozná orla,
a když se blíží konec a sotva začne tušit líc,
už obléká rubáš.

Nevadí, připomeň si, že vstupní brána k radosti
je otevřena každému. Kdo už ale stojí o to,
být jedním z každých? Proto se k bráně nedostaví nikdo,
aby zjistil, že už otevřená není.

Žij tak, aby ses nemusel bát otevírat
poštu, dveře, srdce, v tomto pořadí,
a aby tě starosta tvého rodného města
na ulici zdravil první.
Jde o jediné, o to, aby tvůj přístup k životu
nebyl ústupem z něj.

13

Měli jsme štěstí: Pohled do propasti byl v ceně.
Byla to ale odpracovaná odměna, odměna ctnosti, neboť,
na rozdíl od řemesla, v umění jde o to, co nejvíc se odchýlit od vzoru.
Byla to odměna dost problematická:
Na mostě se po tobě otáčeli a šeptali si:
Hrome, snad to není ten Dante, písař s pověstí muže,
který prošel peklo a neměl ani tolik slušnosti a taktu,
aby tam zůstal?

Všechno tvé zlo zůstane zde, na zemi,
v toužebném očekávání dalšího vtělení.
Všechno tvé dobro zůstane zde, na zemi,
v marném očekávání tvého návratu.

Sebeláska k průměrnosti je prima,
ale už tě viděli
nepříčetně zkrásnět blízkostí smrti?

Na nohy jsi jim nemohl pomoci,
pomoz jim aspoň na kolena.

14

Kdo si zřídil hospodářství,
musí se smířit s tím,
že vlci se snaží dostat dovnitř, psi ven.

Zločinec čerpá sílu k činu z víry,
že svědomí nepřežívá vědomí.

Ty ale žij tak, aby v domě tvé duše
nebyly k průzkumu jen třinácté komnaty.

Daniel Hradecký se narodil 21. 4. 1973 v Mostě. Vydal básnický triptych *Muž v průlomu* (Orpheus, 2004) a básnickou sbírku *V cirkuse Calvaria* (Kniha Zlín, 2009).